

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre . . . 2 „ 50 „ Egy szám ára 12 kr.

Előfizetni az év folytán minden hónap elején lehet.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: HALASI-ÚTCZA, 17. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÚTCZA, 184. SZ.

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árleengedés adatik.

Bélyegdíj minden beigtatásért 30 kr.

Társadalmi életünk.

Alig mertem e cikk fölé címül „Társadalmi életünk”-et írni, mert mint kecskeméti ember nagyon is érzem, hogy városunkban tulajdonképi társadalmi élet ha van is, nem olyan az, minőnek lennie kellene. Tengődés az, melyből a pezsgő vér, a dobogó szív hatályos lüktetése hiányzik. Pedig a társadalom élet nélkül sem mint ilyen nem lehet tényezője semmiféle előhaladásnak, sem pedig egyes tagjaiban nem törekedhetik oda, hová mindenkinek törekednie kell, ha számot tenni akar a mivelődés, jólét és vagyonosodás felé.

Ötvenezer körül jár a lélekszám, mely a magyar alföld egyik nevezetesebb városát választá lakóhelyül Kecskeméten, s bizony mondom ezt a híres várost, bár eredete benyúlik a letűnt századok mohos messzeségébe, annyi időn át se tudtak egy „nagy falu”-nál nagyobbra vinni. Pedig talán a régi jó időkben módunk és alkalmunk is lett volna reá több, mint ma, de persze akkor is épen úgy hiányozhatott ebben a városban az, a mi nélkül előrehaladás nem képzelhető: a társadalmi élet, mint ma.

Nem akarok azonban igaztalan lenni. A multat nem fessegetem, ha egyébrt, már azért sem, mert őseinkről, kik e várost örökségül hagyták reánk, azon tisztelettel illik szólanom, melylyel a fiú atyjának tartozik. A jelen bírálatánál azonban kegyeletes elnézés nem korlátol, hogy midőn városom közönsége, lakostársaim, tehát édes mindnyájunk érdemét nem tagadom, mulasztásaink, közös hibáink és tévedéseink iránt elnéző legyek.

Ha visszatérek, nem távolabbra, csak két-három évtizedre, s összehasonlítást teszek az akkori Kecskemét és a mostani között, lehetetlen nem látnom az előnyöket, melyekkel a mostani Kecskemét dicsekedhetik. Huszonkilencz éve, hogy határunkat vasúti szeli keresztül. E pontnál felemlíthetném, hogy bár országos érdek hozta is erre a vasútvonalat, hogy az itt épült fel, városunknak tömérdek áldozatába került. Határunkon egészen végig a város váltotta meg a vasútvonalhoz szükséges területet a magánosoktól s szakította ki a magáéból. Ez az áldozata azonban bőven visszatért, szép lendületet nyert iparunk és kereskedésünkben, s különösen abban, hogy a vasúttal Kecskemét is összeköttetésbe lépett a nagy világgal. Messzeföldről jövő idegenek látogatják azóta városunkat, s nem zárkozzhatunk el többé mi sem a világtól. Építkezések történtek, mik Kecskemétet többé-kevésbé már is városias színben tüntetik fel. A város szabályozása keresztül van vive, főútczáink legalább, ha kezdetlegesen is, de járdázva vannak. A közterek és főbb utcák világitást nyertek, a kövezett utcákhoz lassan közeledünk. Sétaterünkön „Bánk-bán” halhatatlan szerzőjének ércszobra tanúskodik, hogy Katonát magunkénak tartjuk.

Épen így a szellemi téren. Iskoláink egyre szaporodtak. A két gymnasium fölé jogakademiát építeni segí-

tettünk; van reáliskolánk, gazdasági tanfolyammal egybekapcsolt felsőbb nép- és felsőbb leányiskolánk.

Van törvényszékünk, járásbíróságunk, királyi ügyészségünk. Itt van a kir. adó- és illetékkiszabási hivatal, pénzügyőri biztosság, kataszteri hivatalok, királyi posta és távirida. A helyben szállásoló katonaság részére most készülünk építeni kaszárnyát.

Saját törvényhatóságunk van. Sem alispán, sem szolgabíró felettünk nem uralkodik; mindezek annyi előnyt nyújtanak népünknek Kecskemét városában más szomszéd városok felett, hogy azt egy cikk szűk keretében elszámolni se lehetne.

De mindezen előnyök mellett is, ha összehasonlítást teszünk a népeségre, vagyonosságra velünk hasonló más városokkal, sajnálattal kell bevalanunk, hogy mindegyre hátra vagyunk. Ki hiréből ismerte csak Kecskemétet, s Debreczen, Szeged, vagy a felvidéki kisebb városok után látta meg, csodálkozással kérdezi: mi által lett híressé ez a Kecskemét?

És ez a kérdés nem is indokolatlan, mert elmaradottságunk, városiatlan színezetünk úton-útfélen meglátszik.

Sajnos dolog ez s nagyon kívánatos lenne, hogy ez így sokáig ne maradjon.

Mit kellene hát tennünk, hogy ezen a dolgon segíteni lehessen?

Megmondom röviden, teremtsük meg Kecskeméten a társadalmi életet, a társadalmi élet meghozza nekünk mind azt, a mi még hiányzik.

Erre azonban okvetlen szükségesnek tartom, hogy minden értelmes és városát szerető polgár összetartson s az összetartással segítse előteremteni a hiányzó társadalmi életet.

De van egy nagy bökkenő.

Egy évtizednél régibb már társadalmunk züllöttsége s aligha tévedek, midőn ennek okául az átkos pártviszályt vetem. Férfiak, kik hivatva lennének városunk közjává vállaltva mozdítani elő, évek óta heves küzdelmet vívnak egymás ellen. Pártküzdelem hozta elő még a pártszempontot nem ismerhető pénzintézeteket is, a mit egyébiránt a pártoskodás tán egyetlen érdemeül rovak fel s itt csak kuriosumként említem. A pártoskodás dúlta fel a békét házainkban, egyenetlenséget vitt a családok közé, befészkelte magát az egyház körébe s a jóbarátokat egymás ellenesei helyett ellenségekké tette. Ezen kell segíteni.

A pártkörök alapszabályaitak módosítsák oda, hogy a pártvillongások pártviszálylyá ne fajulhassanak s engedjenek tért politikai viták mellett egyéb társadalmi célok elérését célzó eszmecseréknek is, sőt az egész teret, mikor országos kérdések pártszempontból elintézése nincs napi rendben, ezeknek engedjék át. A tagok egymást világosítsák fel arra nézve, hogy a politikai ellenfelek nemes kötelessége egymásban feltételezni kölcsönösen a hazaszeretetet, hogy tehát azoknak egymást ellenségekként tekinteni illetlen, méltatlan. A meggyőződésből eredett pártállás senkit rosszá nem tesz, de tehet elfogulttá és ez hiba.

Az elfogultságtól egy lépés kell s eljut az ember a félreértéshez, vagy

a mi még rosszabb, a félremagyarázáshoz. Így keletkezik az egymás elleni bizalmatlanság, gyűlölet, mely átragad mint a bélpoklosság, s beteggé teszi a társadalmat. A beteg társadalom pedig azon igazságnál fogva, hogy beteg testben a lélek sem egészséges, életrevaló eszmék kezdeményezésére, megtestesítésére nem való.

Társadalmunk ezen betegségeit kelene meggyógyítanunk. S itt az orvos szerepét hasonszenvi alapon ama körökre biznám, melyek a bajt előidéztek.

Ott látnék szép és nagyszerű hivatást Kaszinónk számára is, melynek a pártéletben szinte volt része s van még ma is. Ez kezdeményezhetne valamit társadalmi életünk újjáteremtésére.

Hozzája csatlakozhatnának a többi körök s a napi rendben levő kisebb-nagyobb kérdéseket egymás körében megvitatva megérlelnék, a kivitelben egymást segítenék. Így a közszükséggel idejében alaposan megismerkedve, annak kielégítéséről is gondoskodhatnának, s ha egymással érintkezve egymás gondolkodását, indokait megismerve, a kivitel módjai megállapítása céljából közös tanácskozássra, a döntő fórumra összejönnek, ki lenne zárva közülök a féltékenykedés, a pártszempont és több eféle kórság, s minden dolgunkat végezhetnők egyedül a közjóért, az igazság és méltanyosság szempontjai és mérlege szerint.

Oh ha így járnánk el, de sok szép eszme nyerne tettet, mely így életre se kelhet!

Ma a Kaszinóban, a pártkörökben nincs kelete másnak, mint csupán a szórakozás többé-kevésbé ártatlan némely fajtájának, — az olvasásnak és . . . emberszólásnak. Egyik körben az ott jődőzöktől rossz néven veszik, ha kártyajátékot nem üznek, a másikban a panasz a miatt van, mert a vendégek sem nem esznek, sem nem isznak, csak azt nem panaszolják sehonnán, hogy ez vagy ama kör se itt, se ott, hol hivatása lenne, kezdeményező szerepet nem játszik. Ugy beleéli magát minden ember, — sértés nélkül legyen mondva — a szellemtelenségbe. Szóval: egész társadalmunkból kivesszék az élet, a lélek.

Ezen kell segíteni, hogy miként? erről más alkalommal. †

Politikai szemle.

A delegatiók bécsi tárgyalása vonta magára a lefolyt héten a politikai világ figyelmét, mely előre láthatólag igen érdekes és fontos politikai mozzanatokot tüntetett fel. A magyar delegatio ugyanis a közös kormány által előterjesztett s az okkupált tartományokra fordítandó mintegy 23 millió frt szükségleti összegből két millió frt törlését hozta javaslatba, melyre nézve azonban, minthogy az osztrák delegatio többsége azt el nem fogadta, a közös szavazás szüksége állott elő. Tudvalevőleg ugyanis, ha a két delegatio egymásközi izenetváltás útján közös megállapodásra nem jut, ez egy esetben közös ülést tart, de csupán a szavazás megejtése végett, mely azután végleg döntő lesz. E néma parlament, melyben az elnök és jegyzőkön kívül senkinek sincs szava, tizenöt év óta most negyed ízben ült össze ily közös szavazásra, az elnökség sorrend szerint a magyar delegatio elnökét Hajnald bibornokot illette, ki mellett a másik részről Smerling lovag foglalt helyet, mint társelnök. Az eredmény az lett, hogy 106 delegatus közül 45 igennel, 59

pedig nemmel szavazott és így a magyar delegatio törlési határozata 14 szavazattöbbséggel elfogadtatott. Az osztrák delegatusok közül nyolczan szavaztak az indelvány mellett, míg a magyar delegatióból csak gróf Széchen Antal szavazott ellene, a két elnök pedig nem szavazott. Megjegyzendő, hogy mindkét delegatióból egyformán heten maradtak távol, a magyarok közül egyebek közt gr. Andrássy Gyula és Jókai Mór is és így kisorsolásra szükség nem volt.

Szláv József közös pénzügyminiszter lemondása szintén élénken foglalkoztatja a politikusokat, s azt legnagyobb részt a boszniai eseményekkel hozták összefüggésbe, melyekkel a pénzügyér nem volt meglegedve s csak a delegationalis tárgyalások befejezésére várt. Távozása magyar szempontból mindenesetre sajnós, mert a közös kormány benne egy tiszta jellemű, éles eszű s valódi magyar államférfiút veszt el, s hogy ki lesz képes helyét betölteni, az csak a jövő titka.

Fővárosi levél.

IX.

Utolsó kéréssem. — —i úr cikke. — A kecskeméti egyetemi ifjúság. — Halvaszületett „Kecskeméti kör”. — Handlé strike. — Fröbel-ünnepek. — Meisztofelesz.

Megkövetem szépen, nagyon szépen, kedves olvasómat, hogy ne nézzék most az egyszer még bűnömnek azt az átkozott tulajdonságot, hogy „fővárosi levél”-ben olyan dolgokról is írok, a melyek a fővárostól egész hazavágyó sohajtásnyira esnek meg. Ugy se soká tart már a jó világ; mert tudom, majd ha a szerkesztőm nem jár többet nászútra — de szóljuk érte szegényt! — úgy végig pirosplajbászozza a firkaimat, hogy szinte hullik belőle minden, a mi nem regél három próbás fővárosi skandalumról. Hanem addig élem a világot! Irok „fővárosi levél”-ben ha úgy tetszik kecskeméti reminiscenziákat; gratulálom a szerkesztőm és most — véresszájú replikát. Egy kicsit furesán hangzik, de . . .

E lapok mult számában „Szó és tett” nagyhangzású czim alatt egy kicsiny cikk jelent meg, izgatva és buzdítva, a Katona-emléktábla ügyében. A cikkkecske alá ez a fatális sorsú betűcske volt írva: —i. A szerkesztő úr azután * alatt odatette a pártját: —á! Hogy mennyire összeillett ez a két betű az alá a kis cikk alá, bizonyítani akarom én is.

Halljuk! Azt mondja az a fent nevezett cikk a többek között, hogy a kecsk. ref. főiskolai önképző-kör példájára a Kecskeméti elszakadt egyetemi ifjúság is felbuzdulhatna és tehetne valamit, hogy a Katona-emléktábla leleplezési ünnepélye mennél diszesebb, menél impozansabb lehessen!

Oh kedves —i úr, ön a Kecskemétről elszakadt fővárosi ifjúság pszichikai ismeretében igen nagy —á, ha azok között valami nemesebb iránt való lelkesedésnek magvát akarja elhinteni. Kár érte —i úr, fölötte kár. Avagy emlékezik ön arra az időpontra, a mikor ezek a híres pesti gavallérok a kecskeméti társadalmi élet apathikus levegőjét felvillanyozták fővárosi életre-valósággal? Hisz ők maguk is úgy élnek itt, mintha a szélrózsa legellentétebb irányából kerültek volna e nagy vendégfogadóba, hol a legfinomabb életmód senkit sem ismerni.

Egyszer néhány rajongónak közülök az a bolond ideája támadt, hogy a sok vidéki kör mintájára egy „Kecskeméti kör”-t fognak alapítani. Alapítottak is; de mire megalakult, akkorra fel is emésztette a gőg, az üres büszkeség, a felfujt előítélet, a kártya meg a bor!

Hogy akarná hát ön —i úr közjökön teni azt a villányos szikrát, mely egy országos ünnep megteremtésében, minővé a Katona-emléktábla leleplezési ünnepét tenni kellene, első ízben a fiatalság ereiben kell, hogy gyujtson és hevítsen! . . .

De nini valóságos erkölcsi prédikációt írok, melynek igen könnyen az lehet az eredménye, hogy feketeketztyűs szekundánsok toppannak be a szobámba és . . .

De azért mégse tépem el ezt a néhány sort!

*

Ezen rövidke társadalmi rajz után, mely korántsem igényli a teljesség titulását, egy másikat akarok olvasóimnak bemutatni, mely sokkal szorosabb kapcsolatban van a fővárossal, mint az előbbi, s a melynek alakjai e hét folytán valóságos nevezetességre tudták magukat felküzdeni: a handlék strikeot jelentették ki!

Uram fia, épen a hó végén!

Volt is nagy ijedelem mindenfelé! Megakadt a forgalom. A szegény jogásznak még hordár-pénzt is kelle fizetnie, hogy a ruhájáért a „Geld für Alles“ embertől valamit kaphasson. Nem jöttek a jó öreg „Handlék“. Nem hallottuk ismerős kiáltásait, melyektől visszhangozni szoktak a szűk udvarok. Megkötötték magukat, nem vettek — nem adtak!

Annál többet adtak a kis gyermekeknek a redoute-termeiben!

Vasárnap délután volt. A kis Miezi, meg a Jóska, meg mind mind felöltötték szép ünneplő ruháikat és páros sorokban indultak szépen lassan a felé a pompás palota felé, melyet egy pillantással még sohase tudtak megbámulni. Valóságos munkával emelték lábaikat a fényes lépcsőzetről lépcsőzetre, mely fölkanyarodott velők az évezetek és mulatságok telhetetlen csarnokába.

Lépéseiket a Rákóczy-melódia gyorsította csak meg. Ennek feliasztó hangjai mellett vonultak be véget nem érő sorban a nagy terembe. Mire együtt voltak, majd megtelt velők az óriási csarnok egészen.

A zene elhallgatott és helyette rázendítették őket. Olyan taktusra emelkedett mogyorószemnyi szájaeszkájuk, mintha csak dróton rángatták volna. Végezettel újra rendbeálltak, egy kört alkottak, melynek a közepébe odaröppent egy fehér ruhás kis szöszke angyal és elmondta kis butácska társainak, hogy ők miért jöttek ide. Ugy meghangsúlyozta a szöveget, oly melegen ömlöttek piczike ajkáról a hangok, mintha ő igazán jobban tudná a többinél, hogy ők miért jöttek ide. Egészen belemelegedett, és mikor odarakta arra a hosszuhajú márványszoborra a babékoszorút, úgy remegett piczike kacsója, mintha ő érezné legjobban, hogy ki volt az a kopaszkepű öreg úr ő neki és társainak, a kinek a születése napját ennyien örömmel ünneplik.

Mikor azután letette ez a kis szöke angyal Fröbel-szobrára a koszorút, újra énekeltek együtt és visszavonultak a nagyterembe, a hol mindegyiküknek adtak egy piczinyke ajándékot. Mert így tett az az öreg úr is, a kinek a születése napját most ennyi piczi angyal ünnepli.

Egyik kis sipot, másik dobót, harmadik pörgetyűt, meg a jó mindenható tudná, hogy mindegyik mit kapott, én csak azt tudom, hogy ehhez hasonlót csak pénteken láttam, mikor Tisza Paula a Fröbel-egylet központi óvója kertjében oszonnát osztogatott a picziknek!...

A vasárnapi ünnep a kicsikék örömeivel és mulatságával nem ért véget. Mikor ők hazavonultak, az öregek, kiknek gyermekeik s unokáik nőttek már nagyra e kicsiny sereg soraiból, meleg emlékezéssel mondták el

köszönetüket e nagy ember szellemének, mit életében a rováson hagytak!...

Wiltné bucsúja felszabadította végre a soká készülődő ördögi „Mefisztófelesz“-t rablánczaiból s tegnap színré hozták.

Nem merem még olvasóimnak ez alkalommal elmondani, hogy milyen lehet a hatás, melyet e kalandos sorsú olasz opera, remek alkotásaival, tragikus történetével, szívetrázó melódiaival és megrendítő karénekeivel a hallgatóra tesz; mert e darabról egyszeri hallás után ítéletet mondani merészség.

Mint a kelő hajnal, melyről csak sejtjük, hogy mit rejt méhében, úgy vibrál e remek mű hatása a lélekben: valódi értékét csak hosszú gondolkodás és többszöri hallás állapítja meg. Azt azonban még sem hallgathatom el, hogy Bartolucci kisasszony közönséget s kritikát egyaránt elragadott.

Firkási Penna.

Közügyeinkről.

Nehéz kérdések megoldása vár a bizottsági közgyűlésre, melyekre jónak látjuk nemcsak a törvényhatósági bizottság tagjainak, hanem az egész polgárságnak figyelmét felhívni, hogy egyesült erővel igyekezhessünk a leghelyesebb megoldási módot kitalálni.

Ilyen egyik kérdés és pedig nagyon fontos kérdés a vásár- és piaczhelypénzszedés, mely már annyi port felvert, akár egy országos vásár s ezidő szerint úgy áll, hogy a midőn 13,500 frtot kénytelen volt a város közönsége a bérlőnek elengedni, egy szerszám arról is értesítve lett már régen, hogy többé ilyen feltételek mellett a minisztérium a helypénzszedést engedélyezni nem fogja, a mi más szóval annyit tesz, hogy a 37,399 frt évi bér le fog apadni 20—25 ezer forintra.

Mi nem vagyunk barátai a közvetett adóztatásnak, még pedig azért nem, mert ime ezen javadalom után is évenként több mint 9000 frt adót kellett az államkincstárnak fizetni s a kezelés ismét ezerekbe kerül, a miket bizony legnagyobb részben a kecskeméti embernek kell megfizetni, sőt mernénk kockáztatni azt a kérdést is, hogy vajjon vidéki embertől beszédetett-e annyi helypénz, a mennyi adóra, kezelésre és a bérlő számított hasznára elég lenne? és bizony aligha igen lenne a felelet. Már most mi szükség nekünk a saját rovásunkra az államkincstárnak önként adóznunk, mikor ime nem vagyunk képesek kivinni, hogy ezen adózásunkból — a mint ígérve volt a polgári leányiskola költségei fedezésére — a kormány csak valamicskét is visszaadjon?

De másrésztől nem rosszalhatjuk amaz intentiót sem, mely a vásár- és piaczhelypénzszedés mostani módjának megállapításánál

irányadóul követetett, nevezetesen, hogy ezen az úton egyrészt a vidéki emberek, kik a mi részünkre sem útat nem csinálnak, sem adót nem fizetnek, azonban útatunkat és piacunkat használják, megadóztatassanak, másrészt pedig a város nagyon felszaporodott szükségjeinek fedezésére egy olyan jövedelmi forrás nyitassék, mely alkalom szerint szedtetvén be, könnyebben fizethetőnek látszik, mint például a pótdó.

Mi legyen tehát most már a teendő, midőn elvőgre be kellett látnunk, hogy az önadóztatás ezen módja eltévesztett volt, mert például az iparosokat nagyon terhelte, de ha bár a tarifa módosítása által némely hiányt és hibát ki lehetne is kerülni, nem lehet, mert a miniszter világosan kimondta, hogy ily mérvben szedni a helypénzt többé megengedni nem fogja.

A bizottsági közgyűlés már gondoskodott erről és egy bizottságot küldött ki azon megbízatással, hogy a kövezetvám behozatala iránt az előleges munkálatokat tegye meg s arra nézve javaslatot adjon; ezen bizottság javaslatát nem sokára be fogja terjeszteni, a mely fölött határozni lesz a törvényhatósági közgyűlés teendője. Fontos kérdés, melynek helyes megoldása minden esetre kívánatos.

Azzal tisztában lehetünk egyelőre is, hogy a mit kövezetvám czimén szedünk, azt a kormányhatóság másra mint útkészítésre fordítani nem engedi, az tehát a közkasszának csak annyiban fogja jövedelmét képezni, hogy abból apránként útezáinkat kövezhetjük. Világos tehát, hogy a tarifa megállapításánál — ha együtt szedetik — a piaczért el kell különíteni, de a mellett a kecskeméti határban termelt nyers terményeket, melyek után az adóval együtt városi és iskolai adó ezimen már némi járulék fizettetett, nem lehet és nem kell oly mértékben adóztatni, mint az idegent. Minden olyan beszállított bármi után tehát, a mely olyan birtokokon termeltetett vagy állított elő, melynek adója nem a kecskeméti adópénztárba fizetetik, legalább kétszeres díj lenne szedendő, ez úton aztán el lehetne érni azt, hogy egyrésztől a vidékiek is meg lennének adóztatva, másrésztől pedig a piaczért is fenntartva e czimen a bevétel nem kevesbedni, hanem emelkedni fogna.

A mi véleményünk tehát az, hogy be kell hozni a kövezetvámot és szednünk kell minden terhelt kocsiól vagy szekérről és járó jószágától, de úgy, hogy a kecskeméti a vidékiekhez képest csak felényit fizessenek, a mellett pedig miután a város kasszájának ezen jövedelemre rendkívül nagy szüksége van, fenn kell tartani a napi piaczért is.

Másik szintén nagyon fontos kérdés az

1881. III. t.-ez. alapján szedett cukor-, kávé- és sörfogyasztási adó, melyet tavaly 9 óra 9000 frtban vetettek ki Kecskemétre, de a milyen összegben beszédni nem lehetett. Ez évre a polgármester úr 10,000 frtot ajánlott, mit azonban a kormány elfogadni nem akar, pedig ezt sem lehet beszédni még olyan túlszigizott kivetés mellett sem, hogy egy kiskereskedőre, a milyen nálunk igen sok van, 40—50, sőt 70 frt is esett.

Ezen az adón meglátjuk, hogy elhamarkodva hozatott be, mert a kivitelben ugyan csak nagy nehézségekbe ütközik és minden felé visszatetszést szül.

De hogy is ne szülne, mikor egy kereskedőre 80—1000 frtot vetnek ki s még így is lehetetlen a 10,000 frtot behozni. Úgy tudjuk, hogy maguk az érdekelt adózók a polgármester úr felhívására megállapították az egyre-egyre kivethető adómaximumát, azonban ezen kivetés szerint is, bár nem mondható, hogy kevés lenne, nem hozható be több 7000 frtnál. A kormányhatóság pedig mindjárt csak azt mondja, hogy ha nem fizetünk, zárt várost csinál belőlünk.

Itt tehát valójában kötelessége a törvényhatóságnak, hogy különösen a kiskereskedők érdekében, kiket az a módtalan megadóztatás a szó szoros értelmében tönkre tesz, de a közönség érdekében is, nehogy zárt várossá tétessünk, közbelépjen, vagyis, ha a mennyiben 10,000 forintban ki lehet egyezni, a két-három ezer forintot tevő különbözetet a város pénztárának terhére elvállalja.

Tehát ismét újabb teher; vajjon meddig győzzük? ü.

Hogyan gazdagodtak meg a Rothschildek?

A Rothschild-ház története megérdemli, hogy megismertessük azt olvasóinkkal, annál is inkább, miután mint nem rég is volt alkalmam tapasztalni, nagy társaságban is alig akad ember, ki a czimül kitett kérdésre bővebb feleletet adni képes lenne.

Nincs a világon egy család sem, mely oly rövid idő alatt, ügyes — ha nem is mindenkor tiszta módon — oly óriási vagyont gyűjtött volna össze, mint a Rothschildek, kik ma már bárói czimmal bírnak, s Európa főbb városaiba elszéledtek; de a látszat szerént nem csupán üzleti, hanem patriarchalis viszonyban állanak egymáshoz. A ház alapítója Mayer Anselm (szül. 1743-ban majnai Frankfurtban s rabbinussá neveltetett), a ki 60 éves koráig Oppenheim bankárnál Hannoverben volt alkalmazásban és csak ily előhaladt korában alapított egy kis banküzletet, e század elején megismerkedett I. Vilmos hesseni tartományi gróffal, a ki neki Napoleon általi elűzetése alkalmával (1806) 7 milliónál többet tevő vagyonát, megőrzés végett átadta. Mayer Anselm ezen — az akkori időkben

Az éjjeli őr.

(Vig elbeszélés.)

Szives olvasóm érdekltségét vélem felkelteni azzal, ha megsúgom, hogy az, mit elmondandó vagyok, igaz történet — lehetne.

De ez nem tartozik a dologhoz.

V. faluban állandóan voltam letelepedve. Mint fiatal ember csakhamar barátokra tettem szert, kikkel azután napi teendőim után vígan csevegtheték, társaloghaték, a nyár holdvilágos estéin a falu „minden“ utcáit bejárhatam. És ha ily alkalomnál kissé neki vidulva énekelni merésztünk, ki minket az énekelés abbanhagyására figyelmeztetett, az az „éjjeli csend őre“ vala, ki ez elbeszélésem hőse. Ha tudná, hogy „hős“-nek nevezem, tudom elfelejtetném véle a haragot, mit az elmondandó tréfa óta táplált ellenünk. De hát adjuk meg neki a megszokott titlust — „bakter“ úr.

Személyleírásoknál kontár vázoló lévén, hogy az én „bakt“uram“ becses személyét szives olvasóm elé varázsoljam, legjobb lesz egy ismert személyiség felemlítése. Két mondat itt hamarjába? mint a „Falu rossza“ „Gonosz“-a, azon különbséggel mégis, hogy ő nem volt olyan „gonosz“. Ő talpig becsületes, s mi legfőbb és ritka jelenség egy „bakter“ jelleménél, ő „jó“ ember volt. Jó, mert egy legyet sem bántott, mert többnyire — aludt. S így nem esoda, ha éjjel után 2 óraker hirdeté az esti 11 órá.

Becsületes nevén csak „Jancsi bácsi“-nak hívtuk. Hogy miért hallgatom el a faiu nevét, annak oka, mert félek, hogy olvasóim egyike visszamondhatná neki s ez által akaratlanul is oly kellemetlen helyzetbe juttatná önmagát, mely nem volna inyére. Mert mindamellett, hogy Jancsi bácsi jó ember, de hirtelen haragú is volt. Ilyenkor, bármint is függött rajta, nem remegett „hivatala“ elvesztése fölött sem, még a bírót is megütötte volna. A mi

TÁRCZA

Ha én szellő volnék:...

Ha én szellő volnék,
Elrepülnék hozzád;
Hogy megcsókolhassam
Piczi piros orcádat.

Ha kis madár volnék, —
Vigan zengne dalom,
Kis szobád ablakán,
Már kora hajnalán,
Kedves kis angyalom.

Emlékeim Somogyból.

Korothna.

Hajdan erős vár volt, s a vár ura büszkén osztá szét parancsát a vidéken, s ma már romjai is egészen elenyésztek; csak egy-két ködarab s a mély sáncz, melylyel körül volt véve, emlékeztetnek arra, hogy itt hajdan vár volt.

Itt bolyongok az ősi vár helyén, a cserjék között, melyre fölindázza magát a repkény, mely egykor a vár barnult falát karolta büszkén. Századok multak el, mióta e vár tündöklő csillaga letűnt, miként őszi estéken a hulló csillagok.

E hajdan erős várat víz vette körül és maig is nagy nádas van körülte, a várhoz közel feküdt a falu, mely a várral együtt elenyészett.

És ki rombolta szét e várat s e vidéket?
Ki rombolta s pusztította volna el más,
mint a török?!

Igen a török!

Oh édes hazám! hányszor zúdult rád fergeteg, csudák-csudája, hogy élsz még nemzetem!

Im, egy bús regét zengek e várról, mely egykor büszkén mutogatá ódon falait az ellenségnek.

Öreg volt a vár ura, kiről szól a rege, miként e vár maga; egyetlen gyermeke Ákos volt apai szívének legdrágább kincse: a jó anya elhalt régen, s azóta az öreg úr gyermekében kereste minden örömét.

Ákos szép, deli ifjúvá fejlődött, s e mellett kedves modora volt; minden szép és nemesért tudott lelkesülni: nem esoda tehát, hogy a jó öreg oly rajongóan szerette fiát.

Sokszor elnézgették a vidéket, kihajolva a vár ablakából, elmerengtek a messzeségen, majd a közeli nádasból felszálló madarakra irányozták figyelmüket. S im, egy csónak tűnt fel ott, melyen ifjú legény evezett erre felé, mellette szép szöke lányka, az ifjú kedvese.

Nemsokára partra szállottak s eltűntek a fák között.

— Látod Ákos, — így szólott most az öreg úr, — azok boldog szerelmesek voltak; én azt gondoltam: jó lenne már nekem is leány után nézni, tehát megházasodni. Válaszd, a kit legjobban szeretsz, én nem akadályozlak téged, tudom, hogy a szívednek parancsolni nem lehet.

Ákos megcsókolá ősz apja kezét és azt mondá: — Kedves jó apám, köszönöm eme szavaidat, melyre emlékezni fogok mindig, mert azok is mutatják, hogy te engem mennyire szeretsz s hogy te vagy a legjobb apa a világon.

A vár ura most megcsókolta fiát s nemsokára szobáikba tértek.

Másnap elbucszított édes apjától Ákos és régi hű szolgáikkal útra indult, hogy szívének oltárképet keressen.

És talált is nemsokára. Egy földesúrnak leányát Jolánt választá magának, kit apja is

már ismert. Gyönyörű szöke leány volt Jolán, arca piros, mintha rózsabimbó nyilott volna ott.

Néhány nap mulva hazasiétt innen a régi hű szolgával.

Hazasiétték mindketten, haza a veszélybe, és csaknem kövé váltak, midőn az erős várat közelről megpillantották.

Ki lett rabolva s feldúlva e vár, vitéz harcizok holttestét látták a vár körül, kik azt életre-halálra védték.

De óh... a török, az átkozott pogány győzött iszonyú seregével. A vár ősz ura is küzdött, rohant a veszélybe, hol hősi halálát lelta.

Midőn Ákos megtudta ezeket, szívében prometheusi kínokat érzett, mely egyre győrtörte a deli ifjút... míg fájdalommal megőrült.

Ezután, hogy mi történt Ákossal, nem tudjuk, de a hű szolga még most is hű maradt hozzá, s elment vele messze vidékre.

Török basa lett az úr Korothna várában, s hosszú ideig tartá azt elfoglalva.

Itt vagyok e vár bozóttjai közt, mohágyon ülve irtam e bús regét. Körültekintek és könnyezve látom, hogy „így jár minden az ég alatt“, s felsóhajtok:

Cserjék nőttek az ősi vár helyén,
Melynek romja is alig maradt;
Oh, e hajdan erős, büszke várból,
Alig van már néhány ködarab!

Mintha még a madár is búszabban dalolna e helyen, — legalább nekem úgy tetszik, — úgy sem jár ide már egyéb, mint a madár, mely fészket rak a bokorban; és talán éjféleken az ősök szelleme, hogy tette buzdítsa ezt az alvó népet de hajh! nem találva itt senkit, újra sirjaikba szállnak...

Csak egy-két kincsvágyó ember keresi fel e helyet, mely gödröket ásának, de nem találnak semmit, legfellebb néhány ködarabot, az ősi vár falából.

Noszlopy Tivadar.

óriási vagyonnal — oly szerencsésen üzérkedett, hogy ezáltal saját vagyonának alapját is megvehette, mert a tartományi gróf csak a tőkét kapta vissza, míg a jelentékeny hasznót ő dugta zsebre.

Mayer Anselm 1812-ben 5 fiának 10 milliónyi vagyont hagyott hátra. E fiuk voltak: Anselm Mayer Rothschild lovag, szül. 1773., a frankfurti törzsház feje, meghalt 1855. Párisban; Nathan Mayer Rothschild szül. 1777-ben, üzletet nyitott 1798-ban Manchesterben, azt később áttette (1803.) Londonba, meghalt 1836. majnai Frankfurtban; mire fia, kiknek legidősebbje Lionel Nathan Rothschild szül. 1808., megh. 1879., a londoni bankházat, „Rothschild Mayer Nathan és fiai“ czímen tovább folytatták; — Károly Mayer Rothschild, szül. 1788., a nápolyi bankház feje, megh. ugyanott 1855-ben, és végre Jakab Rothschild, szül. 1792., a párisi „Rothschild testvérek“ cég főnöke, meghalt ugyanott 1868-ban.

E fiak közt volt a leghiresebb, valóságos financia-genie, Nathan Rothschild. Az ő többé-kevésbé ravasz üzérkedése közül legismertebb a waterloo-i eset. A waterloo-i csata napján (1815. június 18.) Nathan Mayer ki-lovagolt a csatára, s körülbelül esti 7 óra tájban belátta azt, hogy Napoleon elvesztette a csatát, a szövetséges angol és porosz ellenében. Őrült sebességgel azonnal Brüsszelbe lovagolt, s onnan megállapodás nélkül Ostendébe hajtatott. Minden törekvése oda irányult, hogy a tengeri utat Dowerig megérkezése után azonnal, azaz június 19-ikének hajnalán megtegye. De a tenger viharos volt, és pedig olyan mérvben, hogy egy hajós sem merte életét és járművét a dühöngő elemekre bízni. Hiába kínált Rothschild 500, 600, 800 frankot, nem találkozott senki sem, a ki azt megszolgáltatni akarta volna. Végére egy földhöz ragadt szegény hajósnak 2000 frankot nyomott a markába, s az ezért átvitte őt az angol partra. Este volt, a mint Dowerben kiszált, s a következő reggel, a mint gyors lovakon Londonba megérkezett. Egy embernek — még a kormánynak sem volt sejtelve a csata kimeneteléről. Senki sem tudta azt sem, hogy Nathan Belgiumban volt. Dobogó szívvvel, de külsőleg nyugodtan, sőt még „szomorú képpel“ jelent meg helyén a börzén. Benső barátai csoportosultak körülte, s ezeknek elmondta, hogy Blücher a lignyi nagy veszteség után június 16—17-én csatázott, de Wellingtonról nem tudni semmit. „Ki tudja“, mondja tovább a ravasz ember a részvét hangján, „mi lett a szegény emberből és az ő maroknyi angol csapatából (nem egészen 25,000 ember)!“ S hogy kétségének gyakorlati nyomtatékoságot is adjon, angol értékeket feltűnően bocsátott áruba, titokban azonban és a legalsóbb árakon tömeges vételket tett. Csak miután ez megtörtént, sietett a kormányhoz, hogy azzal Wellington győzelmének híret tudassa, s negyedórával előbb, mielőtt a hír átálánossá lett, úgy beszélt el a dolgot a börzén, mintha az a kormánytól jönne, mire természetesen óriási emelkedése állott be az értékpapíroknak. Körülbelül egy millió font sterling (circa 10 millió forint) haszonnal feküdt le Nathan a napon ágyába, hogy fáradalmait kipihenje.

Daczára annak, hogy a Rothschild család olykor-olykor nagy veszteségek érték, (1848-ban a londoni ház 80 milliót veszített) s ma is érik a párisi Rothschild halálát is annak tulajdonítják), — vagyonuk tolyton növekszik. Jóságvetel, iparvállalatok, de főképen minden kormányval való pénzügyi üzletek által szaporodik megmérhetlen vagyonuk. Vannak családtagjai közt kitűnő eszű és társadalmi állású egyének, a kik a zsidóság ügyének (pl. Angolországban) emelésére sokat tettek. Ma e ház hatalma annyira meg van szilárdulva, hogy a fiúnak csak apja nyomodokaiba kell lépni, hogy a Rothschild-dinasztiának új hasznosító üzletet szerezzen. Minek folytán a lehetetlenséggel határos, hogy ez az óriási medence, a melybe közel száz éve a legkülönbözőbb államok tőkét belefolytak, elemi csapás által megsemmisítheték. R. H.

IRODALOM.

— A „Milimári“ pályanyertes népszimű-összes dalai (II. füzet), mely a következő dalokat tartalmazza: 1. Hogyha szeretsz, csókolj meg. 2. Hogyha piros orcád nézem. 3. Messze kéklék a Duna. 4. Üzentem én a szülő anyámnak. 5. Ide, ide néz a szemembe. 6. Ica, czicza, kukorica, palacsinta. 7. Zöld beregben szépen szól. 8. Itt van az ősz. 9. Tót dal. 10. A Milimári (Couplet), megjelent a „Harmonia“ társulat kiadásában. A czimlapon Blaháné mint Milimári kocsin ül s a háttérben a népszínház látszik. A füzet ára 1 frt 50 kr., kapható Budapesten, a társulat nemz. zeneműkereskedésében (Váci-útcza 3.) Vidéken minden könyv- és zeneműkereskedésben.

— Gróf Széchenyi Béla: „Keleti utazása.“ Irta Kreitzer Gusztáv, az expedíció tagja. E sokat emlegetett s hazai irodalmunkban eddig páratlanul álló ily leírás végre teljesen megjelent, s két nagy 8 alakú vastag kötetet képez. Felette érdekes előadásai vezeti az olvasót India, Japán, China, Tibet és Birma országokon át oly vidékekre is, melyek eddig európaiknak hozzáférhetetlen terra incognita voltak s melyeket csak az expedíció vezérének magas összeköttetései nyitottak meg. (200 művészi kivitelű eredeti kép díszíti az 1028 oldalú gazdag tartalmú művet, melynek ára kötetlen 10 forint s díszkötésbe köve 12 forint.)

— A főrendi ház reformja: Irta Pártos Béla. Érdekes broszúr, mely ez épen szőnyegen lévő kérdést igyekszik megvilágítani. (Ára 40 kr.)

— Dr. Sippi Rodiczky Jenő: „A takarmány-termesztés kézi könyve.“ Úgy is szegény gazdasági irodalmunkat értékes művel szaporítja a szerző, mely művében alapos s a legújabb tapasztalatok alapján közli a takarmány-növények történetét, életlétét, figyelemmel betegségei s ellenségeire. Gazdákknak s gazdasági intézeteknek felette fontos mű. (Ára 3 frt.)

— Megjelent a „Magyar Lexikon“ 15-ik kötetének utolsó füzeté. E munka minden hiányossága mellett is megérdemli a pártolást, annál is inkább, mivel a szerkesztők kijelentették, hogy egy pótkötetet fognak kiadni, hogy a munka hiányait pótolják. Ajánljuk olvasóink figyelmébe e hűzögőldő művet.

— Beküldetett előzetési felhívás azon „Emlék-Album“-ra, melyet Kossuth tisztelői születése 80. irói és politikai működése 50 évfordulója alkalmából neki átnyújtani szándékoznak. Az „Emlék-Album“-ba már mintegy 20,000-en írták be nevüket. Az album igen szép és díszes kiállítású és azért ajánljuk a művelt közönség figyelmébe.

— Megjelent Scheiber József bizományában

pedig nagy szó! Mondom igen haragos. Ép ezért azt sem mondom el (csak közöltetem), hogy miután őt lerészegítettük (mert nem igen kínáltatta magát), bevittük egy sötét kamrába, hol másnap délelőtti aludt volt, ott folyton ilyféléket hangoztattunk: „Gyerünk pajtik hazafelé, mert már éjfél van.“ Jancsi bácsink alighanem meghallván e beszédet, — a kamrában persze sötét lévén — elküldte magát:

„Éjfél ütött már az óra
Hallja minden háznak ura...“ stb.

Délelőtt 11 órakor éjfél jelezni. A szomszédok persze összefutottak, — mert tudni való, Jancsi bácsi kürttel is jelezte az időt — és volt neveltség, mikor a kamrából még mindig mámoros fővel kívánszorgott.

Mondom ezt elhallgatom. De a következőt, bár mint is fog érte haragudni Jancsi bácsi, ha füléhez jön, el fogom árulni.

Egy este megint együtt voltunk barátimmal. S midőn énekeltek, Jancsi bácsi szokása ellenére igen gorombául utasított esendre. Mi tudtuk, hogy most rossz szél fú, nem mertünk belékötni, de feltettük magunkban, hogy megtréfáltjuk. A koremből egy nagy üveg pálinkát hozva, Jancsi bácsit kinalgattuk egyre. Ő persze nem kérte magát. Pedig higgyék el tisztelt olvasóim, nem volt ő borizákos, nem szereti ő a bort, — csak a pálinkát.

— No hiszen jó van, — mondja, midőn újra megkínáltuk, — megbocsátok, de nem szép, mikor úri létükre kurjongatnak végig a faluban.

Elég az hozzá, Jancsi bácsink a pálinka mohó fogyasztásától „elázott.“

V. falutól egy félóra járásnyira fekszik B. falu. Faluk között, különösen kicsinyeknél nem lévén nagy különbség, B. falu is igen hasonlított V. faluhoz. Ide vittük kocsin szép csendesen, hogy föl ne ébredjék, a most részeg Jancsi bácsit. Odaérvén, egy sarokba

fedtettük. Egy óra múlva visszatértünk, mikor már gondoltuk, hogy valamennyire kialudhatta magát, fölbresztettük.

— Jancsi bácsi, micsoda bakter kigyelmed. ha átalussza az éjszakát?

Jancsi bácsi hirtelen felugrik: — Instálom alássan, kissé elfáradtam.

— De megmondjuk ám a bíró úrnak, ha meg nem ígéri, hogy bármikor szabad énekelnünk.

— Megigérem, csak kérem alássan hallgassanak. Elveszitem „hivatalomat.“ Osz! miből élek én meg; sem apám, sem anyám, óh én szegény árva!?

Tán 65 éves volt.
Ezután bátran énekelhetünk.

— De Jancsi bácsi, már egy óra éjfél után, ép most ütötte, mielőtt felköltöttük, miért nem adja tudtára a községnek?

Jancsi bácsi rögtön elkialtá mondókáját s kürtjét hangoztatta. Közvetlen a „hivatalos funkció“-ja után üte a toronyóra a tizenkettőt. Tudta Jancsi bácsi, hogy az óra bemonásával újra felültették. De mit törődött vele, hiszen már többször is megtörtént rajta. S hogy most hanyagságán rajta értük, még szólni sem mert. De osztán meg — gondolta magában — hadd ébredjen a község egy órával hamarabb, úgy is dolog idő van. De az óra ütése is oly idegen hangzásúnak tűnt föl előtte. De csak most jön a „hadd el hadd.“ B. falu „privilligált“ óre az óra ütésének hallatára szintén elkialtja magát s szólott kürtje.

— Mi az Isten csodája ez? — kérde tőlünk Jancsi bácsi.

Mi állat vontunk s elbucúztunk tőle, de csak azért, hogy az egész tréfát távolról szemlélhessük.

B. falu bakterának is feltűnhetett, mikor Jancsi bácsi kürtje szólt, mert ugyancsak nagy sietve jött Jancsi bácsi elé.

„Vadvirágok“, 5 töröl metszett magyar nóta. Szerző Konstantin Lajos. A díszes kiállítású füzet Blaha Luiza szimfonikusnőnek van ajánlva.

— Új zeneművek. Táborosky és Parsch zeneműkereskedésében Budapesten megjelentek: „Arva Zsuzska“, Lukácsy Sándor eredeti népsziművének legkedveltebb dalai. 1. Czicza, czicza (Hofbauer I-től). 2. Te dörömbölj szépecskén. 3. A szerelem zöld hínár (Berkes Lajostól). 4. Ne menj rózsám. 5. Hej, pedig a Tisza túlso partján. 6. Az én szívem olyan áldott kis madár. 7. Azt mondta mindég az anyám. (Zsigmond Ákostól). Ennekhangra zongorakisérettel (vagy zongorára külön) alkalmazta Erkel Elek. Ára 1 frt 50 kr.

UJDONSÁGOK.

— Tanulnak-e Kecskeméten németül? Zombolyán egy társaságban vita keletkezett a felett, vajjon Kecskeméten tanulnak-e németül. A társaság egyik tagja, a ki ismert híve a Schulvereinnak, azt állította, hogy az nem igaz, hogy Kecskeméten, e tősgyökeres magyar városban németül tanulnának, hanem ezzel csak a világot akarják ámítani. A társaság egyik tagja rögtön irt az itteni rom. kath. főgymnáziumba járó öcséséhez, hogy írja meg, vajjon tanulnak-e németül vagy nem? Ez azonban nem irta meg elég világosan és érthetően, azért tehát a társaság egyenesen Pollák Ede igazgató úrhoz fordult felvilágosításért. És az igen tisztelt igazgató úr nemcsak hogy rögtön válaszolt, hanem még a használt tankönyveket és a tantervet is elküldte, hogy megmutassa azon magyartanulóknak és néhány társának, hogy Kecskeméten igenis tanulnak németül. Valóban nem tudjuk eléggé méltányolni az igazgató úr azon készségét, melylyel a rólunk terjesztett hamis híreket megczáfolta.

— „Szerelemben úszik az egész világ.“ mondja Faust, s ki hitte volna, egész május hónap csakugyan Hymennek áldoz; nem kevesebb, mint 10 esküvő tartatik úri körünkben, melyekről időnként közönségünket tudósítani kötelességünknek tartjuk.

— Szent-György napja városunkban a költözökés ideje, mely az idén is igen nagy mértékben történt, mindamellett az üres lakások, különösen egyes személyek részére szánt — de ki nem adott — szobák száma igen nagy.

— Az egyházi zene és ének minél élvezetesebbé tételére egy műkedvelőkből álló zene- és énekkar van alakulóban városunkban, mely már pünkösöd napján tényleg fel is lépni szándékozik vagy a piaristák, vagy a sz. ferencz-rendiek templomában. Üdvözljük az eszmét, mely városunkban már rég kívánatos volt, s mely az áhitatot emelve, egyszerűsággal a műélvezetnek tápot nyújt.

— Volt alkalmunk a napokban városunk nagy szülőtte Katona Józsefnek Tomori Anasztáz úr által ajándékozott állásobrártól megtekinteni, melyről a kezében tartott toll le van törve. Bár annak felállítására rég elhatározottat, mégis az emlék sutban hever; helyén valónak találjuk figyelemzetni az érdeklét köröket, hogy a Katona-ünnepély minél fényesebbé teendő, annak ünnepélyes felállítását — a Katona-émléktábla leleplezésével — czélszerű lenne foganatba venni.

— Mit akar itt kend, — kérde hivatalának főségével, — honnan való, mit keres itt, mit járkál itt, mintha kend volna a falu baktere?

— Mit? adta teremtette, mit akarsz itt, megbolondultál, hová való vagy, minek az a kürt nálad?

Ily és hasonló feleleteket lehetett hallani. Végre is elváltak. Bizonyára egyike a másikat örültnék tartván, nem akartak tetteleg egymásba kötni.

— Istenem! — hallottuk Jancsi bácsit fősóhajtani, — hát csakugyan megbolondultam volna, vagy a világ fordult fel? A templom most lefelé fekszik, pedig mindig fölfelé volt. Aztán a községházat sehogysem tudom feltalálni, hogy oda bemehetnék a kisbíróért, hogy azt az örült embert bekisérhetnénk.

Tíz percz mulhatt el e monolog után, midőn B. falu „baktere“ a kisbíróval Jancsi bácsi előtt termett. Bekisérék ök.

— Jobb is lesz — mondá, — a község-házhoz vigyetek, legalább ott tarthatlak beneteket. He-he-he!

Arra ő persze nem gondolt, hogy B. faluban van, különösen, hogy minket is, mint ismerőseit is látott. Továbbá egy kissé mámoros is volt és ennek tulajdonitá, hogy ő előtte ma minden megfordítva van.

Reggel aztán mindent megtudott. De hogy ő miként került B.-be, még most sem tudja felfogni, bár tudja, hogy mi játszott benne a főszerepet.

Igy tréfáltattuk meg a szegény öregét. Igazán sajnálom. Bűnnek rovom fel magamnak, hogy e tréfában segédkezet nyújtottam, mindamellett csak az vigasztal, hogy — nem igaz történet.
Schuller Sándor.

— Esküvő. Szilágyi Zsigmond derék fiatal gabonakereskedőnk május hó 7-én tartja Nagy-Károlyban esküvőjét Rooz Jenny kis-asszonnyal. Boldogságot kívánunk.

— Elismerésre méltó tett. Dörre Henrik kataszteri mérnök úr a helybeli förealtanoda részére városunk és határterülete összes térképeit tiszteletből kidolgozta. A tény nem szorul bővebb dicséretre, s jutalmát a közjö érdekében tett elismerésben találja.

— Előléptetés. A Molinári ezred helyben állomásozó hadkiegészítő kerete parancsnoka: báró Spiniette Wladimir urat ő Felsége ezredessé nevezte ki. A városunkban jó hírnévre szert tett főtiszt megérdemelt kitüntetéséhez mi is gratulálunk, s sok szerencsét kívánunk új állásában. — Ezenkívül Vojnárovits Sándor honvéd-husár őrnagy a 4-ik ezred valóságos parancsnokává alezredesi illeték élvezete mellett; Imrey György segédtiszt főhadnagygyá; dr. Turcsányi István I. osztályú ezredorvossá nevezettek ki.

— Folyó hó 23-ika nevezetes arról, hogy e napon városunkban egyetlen halál-özsi eset sem fordult elő.

— A helybeli műkedvelői zenekar előre jelzett tavaszi mulatságát ma tartja meg a műkertben. Az idő ugyan nem épen kedvező, de a vállalkozó szellem és lelkesedésnek misem áll útjában. Az összejövetel d. u. 5 órára van tervezve, s a mulatság zenéléssel fog kezdődni. Mint halljuk, ez alkalommal a sétáló közönség — köztök hölgyek is — nagyobb számmal készülnek a műkertet meglátogatni.

— Esküvő. Dragolovich Gyula derék fiatal városi tisztviselő május hó 4-én tartja esküvőjét a kedves Laczi Juczika k. a.-nyal. Hosszan tartó boldogságot kívánunk.

— A városi közönség által f. 1882. év I. évnegyedében a szűkölködők részére kiadott segélyből nyertek a kint élmezettek 48 frt levespénzt; az 1884. évi szabadságharcban résztvevő, munka- és keresetképtelen honvédek 134 frt 7 kr.; az árvák és nyomorékok 331 frt 20 kr.

— Sikkasztó család. Maksa András csongrádi illetőségű ugyanottani ügyvédjelölt, több százforintot egy általa elikkasztott takarékpénztári könyvecskére felvévén, azzal Budapestre szökött, hol magát „Zimay Károly ügyvéd Kecskeméten“ czim alatt jegyezte be az idegenek lajstromába, de onnan is nemsokára adósság hátrahagyásával megszökött, most körözötték.

— A József gőzmalom uszodája május elején megnyílik. Azt hisszük, fölösleges mondanunk, mily kellemes szórakozási helye ez nyáron át közönségünknek, különösen mióta újra átalakítva, a fővárosi fürdőkhoz hasonló kényelmet nyújt és vize folyton tisztán tartatik.

— Nagy-Kőrösön tegnap este a „Polgári kör“ termeiben tánczozal összekötött dalestélyt rendezett a dalárda, melyen Tóth József jeles író olvasott fel egy novellát: Rege egy szép asszonyról. Az ilyen kedélyes mulatságokat bizon mi kecskemétiak is utánozhatnánk.

— A városunkban állomásozott 5-ik és 6-ik kataszteri felügyelőség városunk és környéke felmérését befejezván, városunktól végleg búcsút vesz, hogy nehéz feladatát másutt is teljesítse.

— Hymen. A napokban váltott jegyet Salamon Elek helybeli derék fiatal tanító Király Erzsike k. a.-nyal, a „Népkör“ vendéglőse kedves leányával. Boldogságot kívánunk a fiatal jegyeseknek.

— Tűz. Zimay Károly ügyvéd úr 11-ik tized akácfa-útczai háza ismeretlen okból f. hó 26-án d. u. 1/4 órakor kigyuladt; de a szomszédság közbejött segélyével sikerült a tüzet mihamarabb localizálni. A kár 60 forint-ra rúg.

— Figyelmeztetjük a mérnöki hivalt, hogy a „Népkör“ előtt levő átjáró-híd oly rossz állapotban van, hogy az esetleg bekövetkező esős idők beálltával arra gyalogolnak jární lehetetlen.

— Verekedés. Csikai Imre 4. t. 36 sz. a. lakos Tóthfalusiné asszony úrréti felélében birt földjén folyó hó 24-én egy csapat kóborló cigány kieresztett s ott lovait legeltetni kezdte, s midőn Csikai Imre Fazekas Sándor sógorával őket megzalogolni akarta, azok megrohanták őket s megverték, midőn azonban ok is segítséget nyertek, a cigányok lovaikon megugrottak, hátrahagyva nőik és gyermekeiket, kik közül Rafael Károlynét sikerült a rendőrségnek kézrekeríteni s a fenytőbírósnak átadni.

— Esküdtszéki tárgyalás volt tegnap Budapesten, melyet Nagy Ignác sz. fehérvári ügyvéd indított Kompolthy Tivadar, a veszprémi „Független Hirlap“ szerkesztője ellen becsületsértés és rágalmazás miatt, s az eredmény az lett, hogy az esküdtszék vádlottat egyhanglág vétkesnek nyilvánítá, s ez alapon a bíróság által három havi fogságra, 125 frt. bírságra és perköltségre ítélte.

— I. kimutatás. A községi polgári leányiskola részére szerzendő harmoniumra adakoztak: 1. szám. A tantestület ivén: Páthy Károly 2 frt, Szalontai Sándor 1 frt,

Dömötör Krisztina 1 frt., Szarvassy Margit 1 frt., Götsch József 1 frt., Szabados Géza 1 frt. összeg 7 frt. 2. sz. Muraközy Ilka ivén: Papp Mihályné 1 frt., Tausing Franciska 1 frt., Muraközy Imre 1 frt., Muraközy Ilka 1 frt., összeg 4 frt. 3. szám. Vajda Nina ivén: Dömötör Sándorné 1 frt., Vajda Gyuláné 50 kr., Vajda Nina 20 kr., Kammerer Júlia 1 frt., G. P. 50 kr., Mádi János 1 frt., Nyirády Sándor 40 kr., Kiss Béláné 1 frt., S. A. 30 kr., Bóka Zs. 50 kr., Schramm Vilmosné 50 kr., Györfly Balázné 50 kr., Dobosi Irma 30 kr., Fekete János 50 kr., Krizsán Fáni 60 kr., Dömötör Zoltán 20 kr., Fischer A. 20 kr., Kohn Mária 50 kr., Kohn Lajos 50 kr., Weisz Kálmán 60 kr., Héjjas M. 5 frt., Szarvassy Margit 50 kr., összeg 16 frt 30 kr. 4. szám. Predics Irén ivén: Szegedi Gáborné 40 kr., Tóth Istvánné 40 kr., S. Kovács Zsuzsi 40 kr., Valakiné 35 kr., N. N. 20 kr., Blau S. 10 kr., Predics János 40 kr., Bende Teréz 40 kr., N. N. 20 kr., Resch Giza 20 kr., Pataky Bertalané 30 kr., S. Kovács Gáborné 50 kr., N. N. 10 kr., Hajagosné 60 kr., Gyenes Sándorné 50 kr., Fejér István 25 kr., Magyar Pálné 40 kr., Mayer 10 kr., Zsigmond Józsefné 20 kr., Huszthy 10 kr., Pátkay Lajosné 20 kr., összeg 6 frt 30 kr. 5. szám. Spieler Julesa ivén: Fleischer Ignác 50 kr., Schwarz Ignác 1 frt., Kecskeméti Helén 50 kr., Szalai Pálné 40 kr., Hacker Emma 50 kr., Bleyer testvérek 50 kr., Bleyer László 50 kr., Rothfeld Zsidi 1 frt., Kalman Weisz 40 kr., Goitein Jónás 30 kr., N. N. 20 kr., Keller Lajos 50 kr., Bleyer Aranka 40 kr., (olvashatón) 30 kr., Fürst Hermina 45 kr., Politzer Hermina 40 kr., N. N. 20 kr., N. N. 20 kr., Wittmann Károlyné 1 frt., Lengyel Laura 20 kr., Bauer Lajos 30 kr., Szántó Illés 20 kr., Spieler László 50 kr., összeg 10 frt 45 kr. Együtt az itt kimutatott 5 iven 44 frt 5 kr. (Folytatása következik.) **Páthy Károly**, igazgató.

Meghaltak f. hó 22-től 28-ig. 22-én: Kasza János nős napszámos 78 éves, aggkór; Kórsós Lidia öz. Szabó Pálné 65 éves, vízkór; Tóth István agglagény juhász 67 éves, vízkór; Tóth István nős napszámos 43 éves, vérhánys; Szomor Sándor iparos nős 64 éves, tüdőlob; Fazekas István leánya Anna 8 éves sorvadás. 24-én: Varga Mihály fia Mihály 3 éves, tüdőlob; id. Máté István öz. kézimunkás 80 éves, aggkór; Nyúl Mihály fia Mihály 6 éves, torokgyík; Sorós János fia János 14 hónapos, göres. 25-én: Szabó Terézia öz. Marton Mihályné 85 éves, végelgyengülés; Farkas László halvaszületett leánya; Daróczy Mihály leánya Zsuzsanna 11 hetes, göres; Néhai Szilvássy János leánya Magdolna 18 éves, genyver; Kaner Mihály nőten csizmadia 30 éves, gümökör; Beke István özeveg kézimunkás 57 éves, gümökör; Baranyi János hajadon leánya Anna 20 éves, tüdőlob. 26-án: Tóth Anna törvénytelen fia; Kripóczki Imre leánya Magdolna 16 éves, sorvadás; Bodor Pál leánya Julianna 6 hetes, idétlenség; Biró Zsuzsanna Bátori Károlyné 44 éves, hagymáz. 27-én: Hemző Mihály öz. csizmadia 49 éves, gümökör. 28-án: Marozsi László öz. földműves 74 éves, végelgyengülés; Ugrai Rozália törvénytelen fia Sándor, tüdőhurút; Bader László leánya Terézia 1 1/2 éves, tüdőlob; Kasza László fia Sándor 3 hetes, göres.

PAPIRSZELETEK.

— Micsoda doronggal jön maga a törvénytelen élé, — förmed rá a bíró a vádlottra, — megholodult? Vádlott: — De hiszen kérem, oda van az irva az idézetre, hogy önvédelmi adatokról gondoskodjam!

Vendég: — Nézzen csak ide vendéglősné, levelemben egy szál koromfekete haj van. Vendéglősné: — Csak nem kívánja, hogy ezért most egy szőke szakácsnét fogadjak.

Csendes nyughely. Egy kisebb amerikai gőzösn következő jelenet fordult elő. Don José kaliforniai így szól a kapitányhoz: — Kapitány úr, rendeljen már legalább a hátralevő két napra becsültes ágyat számomra. — De hát hol aludt eddig? — Egy beteg emberen feküdtem, de most jobban lett s nem akar magán megtérni.

GAZDASÁG.

Ápril hónap mindig változó időjárásáról volt nevezetes; a lefolyt ápril sem tagadta meg magát, sőt rossz hírt még növelte az által is, hogy nemcsak igen változó volt, de igen kártékonyan hatott gazdaságunkra.

Az áprilisi fagy ugyanis oly nagymérvű volt határunkban is, hogy különösen a szőlőskertekben, gyümölcsösökben igen nagy kárt okozott. A fagy nemcsak a vetéseket gátolta meg a növésben, hanem még a természetes kaszálókat és legelőket is annyira megrontotta, hogy csak a bekövetkezett kedvező időjárásnak köszönhető, hogy a vegetatio a növényekben újra megindult. A vetések állását következőképp állíthatjuk elő: Rozs vetéseink általában soványak s aprók, elanynyira, hogy csak igen kedvező májusi időjárás mellett várhatunk középtermést. Tisztabúzáink már jobbakk, sőt helylyel-közszel gazdagok, s általában jó termésű igérnek. Árpavetéseink szenvedtek legtöbbet a fagytól, mindennek dacára jó időjárás mellett középtermést remélhetünk. A zabvetések általában jók. Tengeri-, burgonya-, répa-vetéseink annak dacára, hogy korán elvetettek, mégis csak most kezdenek kibújni a földből.

Heréseink is sok kárt szenvedtek a hidegtől, mely az első kaszálást 15 nappal hátravetette. Ménes és gulyáink egészségi állapota jó, mezőben azonban még ez ideig nem nagyon bővelkedtek, misem természetesebb tehát, hogy nagyon várják a jó májást, hogy pázsitaszatalukat vadlóhere s jómínőségű tippannal teltse meg. **T. L.**

ÜZLET.

A mult szombat on tartott debreczeni sertésvásárt hizlalóink nagy számmal felkeresték. Jóság kevés és nagyobbára silány volt. Ar rendkívül drága.

Bánáti tengeri ára mind jobban emelkedik. Oláh tengeri is kedvelt.

Gabonaüzletünk csekély.

Sertésüzletünk eladó jószág hiányában pang.

Sertésvásári jelentése

az első magyar sertésbizalás és kölcsönelő-legező részvénytársulatnak.

Budapest-Kőbánya, ápril 28.

Heti átlagárak: magyar vál. árú 240—280 klg. nehéz 67—67 1/2 kr., 180—220 klg. nehéz 64—65 1/2 kr., öreg 300 klg. túli 62 kr.; vidéki sertés 63—64 kr. Transitóban: szerbiai 58—64 1/2 kr.; romániai 57—64 kr.; tükés 54—56 1/2 kr. tiszta klggrammonként.

Eleségárak: tengeri bánáti 7 frt. 45 kr.; román 7 frt. 45 kr.; árpa 7 frt. 75 kr. Helyi átlomány: ápril 20. maradt 78,591 db. Felhajtás: alvidékről kövér . . . 2517 db. sovány . . . 756 " Szerbiából . . . 1758 " Romániából . . . 832 " m. államvasúttal kövér . . . 951 " sovány . . . 4397 " budai vámoknál . . . 35 " 11,296 " 89,877 db.

Elhajtás: Felvidékre . . . 284 db. Bécsbe (m. h. 873 db.) 2415 " Csehországba . . . 316 " Bodenbachon át . . . 1353 " Ruttkán át . . . " Felémethonba . . . " Budapesti fogyasztás . . . 2064 " Kültelki . . . 100 " Kőbányai szalonások . . . " magyar államvasút . . . 6,552 db. Marad állomány: 83,355 db. A részvény-szállásokban 13,057 db. van elhelyezve. Az egész. és transito száll. ban 21/IV. maradt 9,319 db. Hozzá jött romániai . . . 832 db. " szerbiai . . . 1758 " 2590 " Összesen: 11,909 db. Elhajtatott: 3,624 " Marad állomány: 8,285 db.

és pedig 3419 db. szerbiai, 4866 db. romániai. Az egészségi vizsgálatnál január 1-től máig 1042 db. a fogyasztás alól kivonatott és technikai czélokra feldolgozott. Bési vásár: 24/IV. Felhajtás 3982 db.; köztük 1971 darab orosz- lengyel. Üzlet vontatott. Ar nehezek 57—59 frt., közepnehezek 51—56 frt., orosz- lengyel sülők 40—48 frt. 100 klg. elevensúly.

Piaczi árjegyzék.

Tiszta búza métermázsánként . . .	10.50 krtól	11.— krig.
Kétszer " . . .	8.50 "	9.— "
Rozs " . . .	7.80 "	7.70 "
Árpa " . . .	7.50 "	7.75 "
Zab " . . .	8.— "	8.20 "
Tengeri " . . .	7.— "	7.20 "
Köles " . . .	6.— "	6.50 "
Krumpli " . . .	2.50 "	3.— "

Vasúti menetrend.

Felfelé Budapestnek:

2-ik sz. f.-v. érk.	4 ó. 57 p. ind.	4 ó. 59 p. reg.
6-ik " sz.-v. "	5 " 34 " "	5 " 38 " "
352-ik " v.-v. "	11 " — " "	11 " 40 " délb.
8-ik " sz.-v. "	5 " 18 " "	5 " 26 " d. u.

Lefelé Szegednek:

7-ik sz. sz.-v. érk.	9 ó. 55 p. ind.	10 ó. 01 p. d. e.
251-ik " v.-v. "	12 " 49 " "	1 " 29 " délb.
5-ik " sz.-v. "	9 " 43 " "	9 " 50 " este.
1-ső " f.-v. "	12 " 10 " "	12 " 12 " éjjel.

Szerkesztői üzenetek.

N. T. úrnak B.-Pesten. Az első novella később jöhet valamikor. Utolsó küldeményét fölhasználjuk. M. B. úrnak B.-Pesten. Szívesen fogadjuk igéreted. Költeményeidből egyik beválik. F. Zs. úrnak Helyben. A „Kecskemét” üzeneteiből látjuk, hogy a „Furesa párba” elég furcsán kétélfé is provokálta a kritikát. Mi csatlakozunk az előttünk szólott kolléga nézetéhez. S. S. úrnak Vácson. Az utóbbi küldeményből hozunk egyet. A többi alig közölhető. Ujakat kérünk.

Felölös szerkesztő: FEKETE JÓZSEF.

Befektetési és üzérkedési vásárlásokat
a szabad üzérkedés, csoportosítás és díjzűletek
mindenfél kombinációban, ismert soliditás és megbízhatósággal teljesít az eredeti árfolyamok szerint az osztrák-magyar birodalomban egyedül irányadó

Bécsi börzén
a „Leitha”-féle (Halmi) bankház Bécsben, Schottenring 15. sz. a. — Szakszerű, gyors és biztos távirati tudósítással, a pénzügyi és sorshírási „Leitha” lap mutatószámával, továbbá tartalomdús rőpiratokkal (az összes európai sorshírási tervek, befektetések megvilágítása, üzérkedési módok és papírok stb.) bérmentve és ingyen szolgál. 45 (8—6)

(X) Rendkívüli fontos mellbajok és macacs köhögésben szenvedők részére az orvosok által eddig legjobbnak elismert és meglepő sikertől koronázott gyógyszer, (a gümökör minden fokában gégehurut, idült köhögés vagy rekedtségnél) a Dr. Miller-féle mohóvénnyedv. A szenvedő emberiség ezen szerben a mellre nézve rendkívül becses eszközt bír, melynek biztos gyogyereje nézve feltűnő bizonyíték rejlik abban, hogy fennállásának rövid ideje alatt, daczára a számtalan, fennen dícsért és ajánlott szerének, magának minden felé útát nyitott. Eredeti tégelyekben van gyermekek és felnőttek számára. Egy tégely ára használati utasítással együtt 50 kr. Kecskeméten valódi minőségben egyedül Bóka Zsigmond fűszer-kereskedésében, Szegeden Gözsner K. m. k. lotto-üzletében, Budapestben Edesky L. m. k. udvari ásványvíz-szállítónál kapható. (14—10)

HIRDETÉSEK.

A n. é. közönség szives tudomására adni ezennel bátrak vagyunk, hogy

pezsgő hűsítő italaink

főraktárát Kecskemét és vidéke részére

Witz Gusztáv

fűszerkereskedő úrra ruháztuk át, ki egyedül van fölhatalmazva a megrendelések elfogadására. Ezen hűsítő ital a nyári meleg napokban valódi jótéteményül szolgál, mivel kellemes íze, és hűsítő tulajdonságánál fogva az embert felvilanyozza. Orvosok által különféle betegségeknek erősítő itallal is ajánlatnak málna és citrom ízzel.

Egy-egy üveg ára 12 kr. Teljes tiszteltel

Holzmann Ede és Musitzky Manó

hűsítő- (Gazeuse) ital gyárosok. 65 (3—1)

Egy sertésbizaló szállás,

mely áll 1800 négyszögöl beépített és 800 négyszögöl beépítetlen telekből a rajta levő jó karban álló kanász-házal és magtárral együtt jutányos áron eladó. Bővebb értesítést ad az eladó

Özv. Szelezcky Jánosné 66 (3—1) halasi-nagy-útezi sajt házában.

HIRDETMÉNY.

A „József-gőzmalom” részvénytársulat

uszodája

folyó év május 1-én megnyílik,

- mely alkalmából következők hoztatnak nyilvánosságra:
- 1) Az uszoda minden rendű és rangú, tisztességes (sebek és fekélyektől ment) ember számára, reggel 7 órától esti 9 óráig nyitva áll.
 - 2) Köznapokon reggeltől délig nők, délután férfiak fürdenek, vasárnap és ünnepnapokon egész nap csak férfiak számára áll nyitva.
 - 3) Jegyek ezúttal is — az uszodával összekötött társulati emeletes házban helyezett Popper-féle kereskedésben kaphatók, hol egyúttal bérleni is lehet.
 - 4) A fordás-díj felmőköt részére, uszodadrág és lepedővel — frt. 40 kr. 12 jegy vásárlásnál darabonként — " 30 " idényjegy 8 " " 5) Tanulók és gyermekek egyszeri fordése — " 20 " idényjegy 4 " " 6) Gyermekek sajtát uszodadrág- és lepedővel ezekre bérltet nem adatik. — " 10 "

Kecskemét, 1882. Ápril 19-én.

59 (2—2)

Az igazgatóság.

Csodálatra méltó a természet ereje,

ha az a kellő módon alkalmaztatik.

A természet ereje!

Igy kiáltok én is föl, és önnök ezennel legbensőbb köszönetemet fejeztem ki, miután hála legyen érte az istennek, az ön Winkelmayer-féle bojtörjángyker-szesz és hajkenőse segédül hozott számomra hajam kibúvása ellen s annak újra növéscél s csak azt óhajtanám, miszerint az igazság a világnak tudomására jusson. Kaufman P. Duklán.

Hét évig kopasz és szakállatlan, — mint a milyen 24 éves fiatal ember létemre voltam, csaknem kétségbe ejtő. Az ön csakugyan csodálatra méltó és gyogyhatóság Winkelmayer-féle bojtörjángyker-szesz és hajkenőse használatát után alig két hónap alatt ismét tömött haját nyertem, sőt még a szakállam is, melynek kinövésében pedig még magam is kételkedtem. Igen szép sűrűn mutatkozik. Hála érte az istennek s a természet gyogyerejének; önnök köszönetemet, miután legközelebb Bécsbe föl fogok rándulni, elő szóval fogom kifejezni. Kandler J. gépész Budapestben.

Az ön Winkelmayer-féle bojtörjángyker-szeszének néhány üveggel elhasználása után, parókámat, melyet már csaknem egy éve viseltem, ismét fölrehoztam, s most ismét magamra a hajam, sőt több mint ezélt. Ezen eredményről nálam bárki is meggyőződhetik. Wondt J. Józsefújajdonos B. Lag. a Thaja mellett Alsó-Ausztria.

En az ön valódi Winkelmayer-féle bojtörjángyker-szeszéből 2 palackkal hozattam magamnak, s annak használatát mellett mindamellett is, hogy alig vagyok még 20 éves, rövid pár nap alatt nagy és szép szakállt kaptam. Ezennel hálas köszönetemet fejezem ki, maradtan tiszteltel! Ifjú Maguser Lőrincz, Krappón (Krainai).

Legbensőbb hálas köszönetemet az ön Winkelmayer-féle bojtörjángyker-szeszért, melynek három beti használatát után pompás tömött szakáll bírtokában vagyok. En az ön csodálatra méltó készítményeit mindenkinak a legmelegebben ajánlhatom. Borger József Elg. lovag Bécs.

Ezen, valamint sok más száz elismerő- és köszönetírát, melyek nélem eredetiben mindenki által bármikor is betekintés végett ki vannak téve, a Winkelmayer-féle bojtörjángyker-szesz és hajkenőse minden dícsértet felelőse-é teszik, mivel a jó önmagát dícséri meg.

Árai: 1 palack Winkelmayer-féle bojtörjángyker-szesz 90 kr. 1 tégely hajkenőse 50 " 1 palack olaj 40 "

Póstai megküldésnél (a pénzbeállítás vagy utánvétel mellett) csomagolásért 10 krral több.

Központi raktár WINKELMAYER J. Bcs VI., Gumpendorferstrasse 159.
Főraktár Budapestben: Török József-nél, gyógyszerész király-útea 7. sz. Zágráb: Mittelbach S. gyógyszer. Pozsony: Karer J. illatszerész Fischerth rigase 6 Temevarott: Jaromiss E. gyógyszer. Tarceay István gyógyszerész. Kolozsvárt: Székely Miklós gyógyszerész. Gyöngyösön: Mersztz Nándor gyógyszerész. Debreczen: Rothschek E. gyógyszer, valamint minden birneves gyógyszerész- és illatszer-kereskedésben. A ümérédek hamisítás kikérülése végett csak arra kérétek mindenkor Winkelmayer-féle valódi bojtörjángyker készítményt kérni, s arra ügyelni, hogy minden palackon J. Winkelmayer, Bécs VI. Gumpendorferstrasse 159. czég legyen alkalmazva. 156 (12—7)